

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Dispiter Szabolcs ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Simonovits Csaba ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés létrehozása és egyéb iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2008. november 11. napján kelt 15.G.40.055/2006/105. számú ítélete ellen a felperes részéről 106., az alperes által 107. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalás összegét 329.568.194 (háromszázhuszonkilencmillió-ötszázhatvannyolcezer-egyszázkilencvennégy) forintba leszállítja, egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 (egymillió) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Dunaújvárosban 2003. február 1-jétől az önkormányzattal megkötött üzemeltetési szerződés szerint a felperes biztosítja a szennyvíztisztítási szolgáltatást, e szerződés szerint 2022. december 31-ig gyakorolja a felperes az üzemeltetési jogokat. Az alperes szintén az önkormányzattal létrejött üzemeltetési szerződés alapján nyújtja az ivóvíz és szennyvíz-elvezetési szolgáltatást a városban. Az egymáshoz csatlakozó közüzemek egy műszaki egységet képeznek, a szennyvíz-bebocsátási ponton veszi át a felperes az alperesi hálózaton érkező szennyvizet. A helyi önkormányzat, mint árhatóság rendeletében külön állapította meg a

szennyvízelvezetés és a szennyvíztisztítás díját, a felperes az utóbbi vonatkozásában bocsátotta ki számláit a fogyasztók felé. A Dunaújvárosi Városi Bíróság P.20.071/2004/30. számú határozatában megállapította; a felperes nem minősül közüzemi szolgáltatónak, így a fogyasztók felé nem számlázhat, erre az alperesi társaság jogosult a szennyvízelvezetés, mint közüzemi szolgáltatás keretében. E helyzet megoldására a felek 2004. december 27-én szerződést kötöttek, melyben megállapították; a szennyvíz átadás-átvételére szerződéskötési kötelezettségük áll fenn, s rögzítették, hogy az alperes számlázza a fogyasztók felé a tisztítás díját is, és az alperes megfizeti a tisztítási tevékenység ellenértékét a felperesnek. Megállapodtak abban, hogy az árhatóság által megállapított díj szerint számolnak el egymás között, az elszámolás alapja a fogyasztóknak kiszámlázott azon köbméter szerinti mennyiség, amelyre az alperes szennyvízelvezetési szolgáltatás címén számláz a fogyasztók felé. Az alperes a tisztítási díjat külön számlában érvényesítette a fogyasztókkal szemben, a fogyasztók részéről történt befizetések arányában teljesített a felperesnek.

A Dunaújvárosi Önkormányzat 2006. január 1-jétől módosította a közüzemi díjak számlázását is érintő rendeletét oly módon, hogy az alperesnek ezen időponttól egy számlában kell érvényesítenie az ivóvíz-, szennyvízelvezetés-szolgáltatás és a tisztítási tevékenység ellenértékét, a tisztításra a továbbiakban nem bocsáthat ki külön számlát. A számlában az elvezetés, tisztítás díja egy összegben jelenik meg, az önkormányzat rendeletében ugyanakkor külön állapította meg a tisztításért érvényesíthető díjat 125 forint/köbméter összegben.

Az alperes a helyi rendelet módosítására hivatkozva arról tájékoztatta a felperest, hogy 2006. január 1-től a megállapodás szerinti feladatainak teljesítése mind ténybeli, mind jogi szempontból lehetetlenné vált, a szerződés így megszűnt. A felperes elfogadva az alperes tájékoztatását, tudomásul vette a szerződés megszűnését, indítványozta a jövőre vonatkozó szerződés-tervezet alperes általi kidolgozását.

A felek között ezt követően több eredménytelen egyeztetés történt egy újabb megállapodás létrehozására.

Az alperes arra hivatkozással, hogy a felek között nincs szerződéses jogviszony, 2006. január 1-től kezdődően nem teljesített ellenszolgáltatást a felperesnek az elvégzett szennyvíztisztításért, a szennyvíztisztítás ellenértékét a fogyasztóktól ugyanakkor folyamatosan beszedte.

A felperes többször módosított keresetében elsődlegesen a szerződés alapján járó szennyvíztisztítási díj címén kérte az alperes kötelezését 888.366.961 forint és késedelmi kamatai megfizetésére a 2006. január 1. - 2008. április 30. közötti időszakra. Arra hivatkozott; a felek között a szerződéses jogviszony változatlanul fennáll, amennyiben a bíróság arra az álláspontra helyezkedne, hogy a felek között a szerződés megszűnt, annak létrehozását kérte a felperes 2006. január 1-jétől kezdődő hatállyal, a felek közötti szerződéskötési kötelezettségre figyelemmel. A felperes tervezetet dolgozott ki a létrehozandó megállapodásra, amelynek tartalmát az eredetihez képest lényegében az alperesi feladatok tekintetében módosította azzal, hogy az egységes számlázás miatt már nem kell elvégeznie olyan munkákat, mint korábban, így nem kell külön folyószámlán kezelni a befizetett tisztítási díjat,

továbbá a tisztítási díjra vonatkozóan nincsenek külön feladatai, ezért havi nettó 80.000 forint adatközlésre (számlázott mennyiség és a befizetési arány), és havi nettó 600.000 forint díjhátralék beszedésével, kezelésével kapcsolatos költség elszámolását fogadta el. A felperes álláspontja szerint a szerződés hatályának ki kell terjednie az alperes saját fogyasztására is, különösen a városi uszodában keletkező fogyasztás elszámolására, melynek során kizárólag a jogszabály szerinti locsolási kedvezmény vehető figyelembe, így nettó 89,17 forint/köbméter csökkentett díj számolható el. A per során az ideiglenes intézkedések hatására az alperes megfizetett 430.076.650 forintot, ezért a felperes a szennyvíztisztítási díj címén előterjesztett igényét leszállította a teljesített összeggel, azzal, hogy szerződés hiányában az alperes jogalap nélküli gazdagodás jogcímén köteles megfizetni ezt az összeget.

Az alperes az elsődleges kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felek közötti szerződéses jogviszony megszűnt, ezért a felperes számlázása megalapozatlan, s amíg a bíróság létre nem hozza a felek között a szerződést, addig fizetési kötelezettsége sem áll fenn. Elismerte azt, hogy a felperes részére az elvégzett tevékenysége ellenében jár a díj, s a szerződés létrehozása esetén visszamenőlegesen számol el a felperessel. Előadta továbbá; az egységes számlázásra való áttérés miatt lehetetlenült a szerződéses kötelezettségeinek teljesítése, mivel több fogyasztói csoport felé eltérően számláz, amely lehetetlenné teszi annak havi kimunkálását. Hivatkozott arra is, hogy az ... Kft.-vel kötött szerződést a számlázási feladatok ellátására, melynek keretében a szennyvíztisztítással kapcsolatos számlázási, hátralékkezelési munkáért havonta 6.950.000 forintot kell megfizetnie, ennek beszámítását kérte a felperesnek járó díj összegébe a másodlagos kereseti kérelem kapcsán létrehozandó szerződésben. A felperesnek a szerződés létrehozására irányuló kereseti kérelmét tekintve az alperes összességében elfogadta a felperes által előterjesztett szerződés-tervezet tartalmát, annak módosítását kérte az alperesi munkafeladatok tételes megjelölésével, az ehhez kapcsolódó költségek elszámolásával, illetve a számlázás részleteivel kapcsolatban. Az alperes viszontkeresetet is előterjesztett a felperessel szemben 6.478.285 forint és járulékai visszafizetése iránt.

Az elsőfokú bíróság a 105. sorszámú ítéletével, a rendelkező rész szerint a peres felek között a szennyvíz átadás-átvételi szerződést létrehozta. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 345.080.397 forintot, ennek 2007. május 15-től járó késedelmi kamatait, valamint 2.400.000 forint ügyvédi munkadíjat és 1.000.000 forint egyéb perköltséget. A felperest kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 360.000 forint ügyvédi munkadíjat, ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Az ítélet indokai szerint a felperes, mint szennyvíz átvevő, valamint az alperes, mint szennyvíz átadó közüzemeket működtető cégek között a közműves ivóvízellátásról és a közműves szennyvízelvezetésről szóló 38/1995. (IV. 5.) Korm. rendelet 3. § (1) bekezdése szerinti szerződéskötési kötelezettség keretében jött létre 2004. december 27-én megállapodás az átadás-átvételre, illetve a feleket illető díjak és költségek egymással szembeni elszámolására. A helyi önkormányzat díjmegállapítási és

számlázási rendeletének [2/2002. (I. 11.) KR rendelet] 2006. január 1-jétől történt módosítása nem lehetetlenítette el az alperes szerződéses kötelezettségeinek teljesítését, ezért az alperesnek a teljesítés lehetetlenülésére való hivatkozása az elsőfokú bíróság álláspontja szerint megalapozatlan volt, nem tekintett el azonban attól a tényről, hogy a felperes tudomásul vette az alperes bejelentését, így megállapította; a felek közötti megállapodás a Ptk. 319. §-ának (2) bekezdése alapján megszűnt, a felek szerződéskötési kötelezettsége azonban változatlanul fennáll, ezért a Ptk. 206. §-ának (1), s a 205. §-ának (1) és (2) bekezdésében írt rendelkezések alkalmazásával a felek között létrehozta a szerződést, és megállapította annak tartalmát. A szerződés tartalmának megállapítását tekintve kifejtette; figyelembe vette a korábbi, 2004. december 27-én kötött szerződést, úgy ítélte, annak rendelkezéseit annyiban szükséges megváltoztatni, amennyiben a megváltozott körülmények ezt indokolják, illetve amelyre a felek megalapozottan hivatkoznak. A felperes által kidolgozott tervezetet - amely a korábbi szabályozásra épült - az alperes összességében elfogadta, ezért az elsőfokú bíróság az alperes által kifogásolt rendelkezéseket vizsgálta. Az elsőfokú bíróság a felperes 49/F/32 sorszám alatti szerződés-tervezetét tekintette kiindulási alpnak, mely tervezetet a felperes a későbbiekben kisebb mértékben (uszodai fogyasztás, lakossági-közületi díjszabás), részben a felek egybehangzó nyilatkozatai alapján 68/F/38 sorszám alatti tervezetében módosított. Az alperes beszámítani kért költségigényeivel kapcsolatban - többek között - kifejtette, hogy az alperesnek már nincsenek a felperes tevékenységével összefüggésben álló, számlázásra vonatkozó feladatai, a szennyvízelvezetés és -tisztítás adata mennyiségben is egységes, azt egy díjként érvényesíti, és szükségtelen a bekötési, vízmérőkkel kapcsolatos feladatok elvégzése is. A hatósági ár kialakítása során az alperes üzemeltetési költségeit az önkormányzat figyelembe veszi (1990. évi LXXXVII. tv. 8. § (3) bekezdés). Az adatszolgáltatással, díjbeszedéssel kapcsolatos alperesi feladatok költségeinek összegszerűségére a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest terhelte a bizonyítás, melyről a bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerint tájékoztatta, költségeinek az összegszerűségét felhívás ellenére nem bizonyította, ezért az elsőfokú bíróság a felperes által elfogadottak szerint állapította meg az adatszolgáltatás költségét havi 80.000 forint és 20 % ÁFA, míg a díjhátralék kezelésével, beszédésével kapcsolatos költséget havi 600.000 forint és 20 % ÁFA összegben. Kifejtette továbbá az alperes a szerződésben a felperesnek járó díjat - ellentétben a korábbi szerződéssel - féléves elszámolási ciklusban, meghatározott hányadok szerinti előlegek alapján vállalta megfizetni, ennek megalapozottságát a peradatok nem igazolták, mert az alperes a perbeli kimutatásai szerint havonta képes kimunkálni a fogyasztási adatokat, s aszerint megfizetni a díjat. A beszerzett igazságügyi szakvéleményre figyelemmel megállapította továbbá, hogy a városi uszodában történő fogyasztással kapcsolatos elszámolás, a felek által közösen megállapított díjat kivéve, eltérő szerződéses szabályozást nem igényel. Mindezek figyelembevételével állapította meg a szerződés tartalmát, és a szerződést az ítélelhozatal napjával egyezően létrehozta azzal, hogy a felperes által 2006. január 1-je óta nyújtott szolgáltatást a felek között el kell számolni a Ptk. 361. §-a alapján. Leszögezte, hogy a felek között nem volt vitás; a felperest a díj a korábbi szerződéssel egyezően a mindenkori hatósági ár szerint illeti meg, ezért azt kellett

tisztázni, milyen mennyiségi adatok és befizetési arány szerint számolható el a díj, levonva abból az alperest illető, elfogadott költségeket. Az elszámolásnál az elsőfokú bíróság figyelembe vette az alperes által közölt peradatok közül a kirendelt számítástechnikai szakértő által is tényként kezel 70/A szám alatti mennyiségi adatokat, és a 62/A, illetve a 101/A szám alatti módosított kimutatás szerinti 2006., 2007., 2008 évi mennyiségi és befizetési adatokat, kiegészítve a kistérségi települések fogyasztási adataival (70/A/2). Az ítélet indokolásában részletezettek szerint és az ennek alapján levezetett számítás alapján az elsőfokú bíróság megállapította; 798.005.053 forint felperesi követeléssel szemben az alperesnek lehetősége van elszámolni 28 hónapra vetítve 22.848.000 forintot, a különbözet 775.157.053 forint, figyelemmel azonban arra, hogy az alperes 430.076.656 forintot a per tartama alatt teljesített a felperesnek, így további 345.080.397 forint és kamatai megfizetésére köteles. A felperesnek a jegybanki alapkamat kétszeresét kitevő kamatigényét az elsőfokú bíróság elutasította, annak mértékét a Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdése szerint határozta meg, továbbá elutasította a felperesnek azon kérelmét, hogy a bíróság 2006. január 1-jei hatállyal hozza létre a szerződést, valamint az alperes viszontkeresetét, s a perköltségről a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint rendelkezett.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő. A felperes a fellebbezését a Fővárosi Ítéletábrához 2009. június 3-án benyújtott nyilatkozata szerint visszavonta.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a Pp. 252. §-ának (2) és (3) bekezdése szerint annak megváltoztatását, és a felperes keresetének részbeni elutasítását kérte. Előadta; az elsőfokú bíróság a szerződés rendelkezéseinek megállapításánál nem vett figyelembe jelentős körülményeket, így azt, hogy a felek jogviszonyára vonatkozó jogszabályok nem kötelezik a peres feleket a hatósági ár alkalmazására. Hivatkozása szerint az alperes a perben többször előadta, hogy kétféle megoldást fogad el az elszámolás vonatkozásában; az egyik esetben nem a hatósági ár képezné az elszámolás alapját, hanem a felperes tevékenységével kapcsolatosan felmerült igazolt költségei és megfelelő nyereséghányad mellett kerülne megállapításra a vállalkozói díj, a másik esetben; ha az elszámolás alapja a hatósági ár, akkor az alperest a feladatai ellátásáért megfelelő költségtérítés illeti meg. Kifogásolta; azon indítványát, amely szerint azt kérte, hogy elszámolási alapként figyelembe veendő díj tekintetében a felperes mutassa ki a tevékenységére vonatkozó költségeit, az elsőfokú bíróság nem utasította el, és a Pp. 221. §-ának (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének nem tett eleget; nem tért ki arra, hogy ebben a körben tett bizonyítási indítványt miért mellőzte, s ezzel eljárásjogi szabálysértést követett el. Az alperes fellebbezésében a továbbiakban, lényegében az előzőekből is következően sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mind a létrehozott szerződés, mind az elszámolás tekintetében a hatósági árat vette figyelembe, és az alperes részéről igényelt havi nettó 6.950.000 forint költségtérítés összege helyett a felperes által megjelölt feladatkörben és az általa meghatározott összegben találta megalapozottnak a költségtérítést. Az alperes ezért egyrészt az elsőfokú bíróság által létrehozott szerződésnek a jogai és

kötelezettségei címszó alatti V. pontját, valamint a szerződés 2.3 és 3.5. pontját vitatta, másrészt részben ugyanezen indokok miatt az elsőfokú bíróság által elvégzett elszámolást kifogásolta, s a mellőzött bizonyítási indítványára hivatkozással a bizonyítás kiegészítését kérte. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában írt (2006. január 1. - 2008. április 30. közötti időszak), így az alperest terhelő marasztalás összegét más okból is kifogásolta. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy 2006. január 1. és 2006. augusztus 31. között a szolgáltatási díjra 15 %-os mértékű ÁFA volt hatályban, kifogásolta továbbá az elsőfokú bíróság által megjelölt 97.4 %-os befizetési arányt, valamint a kistérségi települések által fizetett szennyvíztisztítási díj befizetési arányával kapcsolatos ítéleti álláspontot, és sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a közületi és a lakossági fogyasztók esetében is egységesen 125 forintos szolgáltatási díjjal számolt.

Az alperes az első fokú ítélet megváltoztatására irányuló másodlagos fellebbezési kérelmét utóbb kiegészítette, és kérte, hogy a másodfokú bíróság a szerződés 2.3. pontját akként változtassa meg, hogy az alperes részéről felperesnek fizetendő szolgáltatási díj alapja ne a mindenkor hatályos önkormányzati rendeletben megállapított szennyvíztisztítási díj legyen, hanem az 1990. évi LXXXVII. tv. 2. §-a és 8. §-ának (1) és (3) bekezdései figyelembevételével a felperes tevékenységével kapcsolatban felmerült, igazolt és szükséges önköltségei, és ennek megfelelő nyereséghányaddal növelt összegű díj legyen, az esetben, ha kérelmének a másodfokú bíróság helyt adna, kérte a létrehozott szerződés 3.5. pontjának törlését és a 3.6. pontjának akként való módosítását, hogy a szolgáltatási díjat az alperes a tárgyhónapot követő hó 20. napjáig köteles megfizetni a felperesnek. Ha a másodfokú bíróság az előző kérelmének nem adna helyt, kérte; az elsőfokú bíróság által létrehozott szerződés 3.5. pontját akként módosítsa, hogy a felperes helyett végzett számlázási, adatszolgáltatási, hátralék-kezelési és elszámolási feladatok ellátásáért 2006. január 1-jétől havonta 6.950.000 forint és ÁFA díjazás illeti meg a felperessel szemben azzal, hogy az alperest megillető díjazás minden évben a KSH által kiadott éves infláció mértékével módosul.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy az alperes azon fellebbezési észrevétele, mely szerint 2006. január 1. és augusztus 31. között 15 %-os ÁFA vonatkozott a szolgáltatási díjra, helytálló, így 759.644.850 forint az a szolgáltatási díj, amelyre a felperes a városi fogyasztás után jogosult, ezért a még fennálló járandósága 329.568.194 forint. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az alperes eljárási szabálysértésre tett hivatkozása megalapozatlan, az ítélet egyértelműen tartalmazza, hogy a bíróság döntését a korábbi szabályozásra, a felperes által F/32 és F/38 sorszám alatt benyújtott szerződés-tervezetekre alapozta, s az elszámolási módban a feleknek végül sikerült megállapodásra jutniuk, így az elsőfokú bíróságnak nem kellett az alperes alternatív elszámolási módszerre vonatkozó indítványát elutasítania. Előadta továbbá; a szerződés 2.3 . pontjának tartalmát a bíróság a Pp. 163. §-ának (2) bekezdése szerint a felek egyező előadása alapján állapította meg, az alperesi kifogás ezért megalapozatlan, úgyszintén nem megalapozott az alperesnek a megállapított költségtérítéssel szembeni érvelése, mivel az alperes tartott igényt

költségtérítésre, a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítás ebben a körben őt terhelte, ezt a kötelezettségét azonban elmulasztotta.

Az alperes fellebbezése a fellebbezéssel érintett körben nem megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, ennek eredményeként a tényállást kellően tisztázta, és a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott.

A közműves ivóvízellátásról és a közműves szennyvízelvezésről szóló 38/1995. (IV. 5.) Kormányrendelet 1. §-ának (1) bekezdése szerint a közműves ivóvízellátás és a közműves szennyvízelvezetés közüzemi szolgáltatás. A szolgáltatást végző (a továbbiakban: a szolgáltató) az ivóvízművek, illetőleg a szennyvízelvezető művek (a továbbiakban együtt: víziközművek) üzemeltetésével köteles a víziközmű hálózatba bekötött ingatlan tulajdonosának, illetőleg egyéb jogcímen használójának (a továbbiakban együtt: fogyasztó) ivóvizet szolgáltatni, illetőleg az ingatlanon keletkező szennyvizek - további egyesített rendszerű szennyvízelvezetés esetén a csapadékvizek - összegyűjtését, károkozás nélküli elvezetését és tisztítását elvégezni (a továbbiakban: szolgáltatás).

A Kormányrendelet 3. §-ának (1) bekezdése előírja, a szolgáltatásra, illetőleg a szolgáltató részére végzett víz és szennyvíz átadás-átvételre a fogyasztónak a szolgáltatóval, illetőleg az átadónak az átvevővel szerződést kell kötnie, s a jogszabályhely meghatározza azt is, hogy mit kell a szerződésnek tartalmaznia [3. § (1) bekezdés a)-h) pont.]

A fent idézett jogszabály előírása szerint a peres feleknek a szennyvíz átadás-átvételére nézve szerződéskötési kötelezettsége áll fenn. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtettek szerint a peres felek 2004. december 27-én megkötött szerződése a Ptk. 319. §-ának (2) bekezdése szerint megszűnt. A felperes keresetében arra az esetre, ha a bíróság álláspontja szerint a peres felek között a 2004. december 27-i szerződés megszűnt, a felek között szerződés létrehozását kérte a szerződéskötési kötelezettségre figyelemmel, mivel a felek új szerződés létrehozásában nem állapodtak meg.

A Ptk. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a szerződéskötési kötelezettség körében, ha a felek nem állapodnak meg, a bíróság - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a szerződést létrehozhatja, és tartalmát megállapíthatja.

A Ptk. 206. § (1) bekezdésének alkalmazása körében a szerződési vitában eljáró bíróságnak csak a felek között ténylegesen vitás feltételek kérdésében kell döntenie.

A felterjesztett iratok alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a felek közötti vitás kérdéseket megvizsgálta, részletes bizonyítási eljárás keretében igazságügyi szakértői véleményeket szerzett be, és tanúkat hallgatott meg. A

felperes a korábbi szabályozásra épülő szerződés-tervezetet készítette, amelyet az alperes összességében elfogadott, így az elsőfokú bíróság az alperes által kifogásolt rendelkezéseket vizsgálta. A létrehozandó szerződés tartalmának megállapítása érdekében a felperes 49/F/32 sorszámú tervezetét tekintette kiindulási alpnak, és ennek módosítását - részben a felek egybehangzó nyilatkozatai alapján - a 68/F/38 sorszámú tervezet tartalmazza. Az elsőfokú bíróság mindezek figyelembevételével hozta létre ítéletével a peres felek között a szennyvíz átadás-átvételi szerződést, és állapította meg ítélete rendelkező része szerint a tartalmát.

Az alperes a fellebbezésével lényegében az első fokú ítélettel létrehozott szerződés V. pontját, a szerződés 2.3. és 3.5. pontját, és ebből következően az elsőfokú bíróság elszámolását, az őt terhelő marasztalás összegét támadta, alapvetően azt sérelmezve, hogy az elsőfokú bíróság a hatósági árat vette figyelembe, és az alperes által igényelt költségtérítés kérdésében a felperes álláspontját fogadta el. Állította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság eljárási jogszabálysértést követett el azzal, hogy a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségének nem tett eleget, amikor az elszámolási alapként figyelembe veendő díjra nézve előterjesztett bizonyítási indítványát mellőzte, és a határozatában ennek indokára nem tért ki.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az alperes által hivatkozott eljárási jogszabálysértés nem történt, és alaptalanul kifogásolta az alperes azt is, hogy az elsőfokú bíróság a létrehozott szerződés 2.3. pontja szerint, s ebből következően a felek elszámolásánál is a hatósági árat vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság által létrehozott szerződés V. pontja szerint a ... Kft. köteles a szennyvíztisztítási szolgáltatásért szolgáltatási díjat fizetni a ... Kft. részére. A ... Kft. az adatszolgáltatási és kintlévőség kezelési feladatokért a 3.5. pontban meghatározott adatszolgáltatási díjat és elszámolási díjat számol fel a ... Kft. felé. A létrehozott szerződés 2.3. pontja akként rendelkezik, hogy a szolgáltatási díj fizetésének alapja a mindenkor hatályos önkormányzati rendeletben megállapított forint/köbméter plusz ÁFA érték. Az így megállapított szolgáltatási díj vonatkozik a ... Kft. saját fogyasztása - ide nem értve a dunájvárosi Fabó Éva Uszoda szerinti fogyasztást - után keletkező szennyvíztisztítási közüzemi tevékenységre is.

A per iratai alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a szerződés 2.3. pontjának tartalmát és ezzel összefüggésben az V. pontban foglaltakat végül is a felek egyező nyilatkozatainak figyelembevételével állapította meg. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte az alperes perbeli nyilatkozatait akként, hogy utóbb elfogadta,; a szennyvíz átadás-átvételi szerződésben a felek közötti elszámolás alapja a Dunaújváros Megyei Jogú Város Önkormányzatának a rendeletében megállapított szennyvíztisztítási díj legyen. Ezt a következők támasztják alá. A felperes által 2007. június 26-án 49/F/32 sorszám alatt benyújtott szerződés-tervezet 2.3. pontja tartalmazza, hogy „a szennyvíztisztítás elszámolásának alapja mindenkor az önkormányzat által

megállapított szennyvíztisztítási díj". Az alperes a tervezetnek ezt a pontját a 2007. július 11-én tartott tárgyaláson a következők szerint elfogadta: „A tervezet 2.3. pontjával összefüggésben elfogadjuk a felperesnek a módosításait abban az esetben, ha beépítésre kerül ebbe a pontba - mint amire hivatkoztunk -, hogy az uszodában keletkező szennyvíz esetében egy alacsonyabb díjban állapotodnak meg a felek, és ezen kitételrel kell értelmezni, hogy az önkormányzat által megállapított mindenkor díjat alkalmazzák a felek az elszámolásuk során.” (15.G.40.055/2006/51. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal)

A 2007. december 12-én tartott tárgyaláson - lényegében a hatósági árat is érintően - az uszodára vonatkozó fogyasztás kapcsán előadta, hogy a nettó 125 forintos díjhoz képest legfeljebb 80 és 90 forint közötti díj lehetne az elszámolás alapja.

Az iratokból az állapítható meg, hogy az alperesnek az elszámolási alappal ezt követően kifogása nem merült fel, és a 68/F/38 sorszám alatti tervezet is ezt az elszámolási módot rögzíti. A városi uszodában történő fogyasztást tekintve pedig a felek közösen állapították meg a díjat, a létrehozott szerződés 2.4. pontja szerinti: A Dunaújvárosi Fabó Éva Uszoda szennyvíztisztítási díja 2008. évben 89.017 forint/köbméter plusz ÁFA, majd a díjat a 2008. évet követő minden évben a felek 3 %-os díjemeléssel korrigálják.

Mindezekből az is következik, hogy az alperesnek nem volt olyan bizonyítási indítványa, amelyet az elsőfokú bíróság mellőzött, így alaptalan a fellebbezésében az eljárásjogi szabálysértésre történt hivatkozás, és megalapozatlan a hatósági árral kapcsolatos fellebbezés is.

A havi nettó 80.000 forint adatszolgáltatási díj és a havi nettó 600.000 forint díjhátralék és kintlévőség kezelési feladatok eredményesebb ellátása érdekében meghatározott elszámolási díj (költségtérítés) körében előterjesztett fellebbezési kérelem sem megalapozott (szerződés 3.5. pontja).

A jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli (Pp. 3. § (3) bekezdés). A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak azon álláspontját, hogy a költségtérítés összegének a bizonyítása a költségtérítést igénylő alperest terhelte (Pp. 164. § (1) bekezdése). Önmagában az a körülmény, hogy az adatszolgáltatással, a díjhátralékkal kapcsolatos feladatokat az alperessel szerződéses jogviszonyban álló ... Kft. látja el havi átalánydíjért, nem alapozza meg az alperesnek ugyanezen összegű (6.950.000 forint) igényét a felperessel szemben. Az iratokból megállapítható, az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti bizonyítási teherről történt tájékoztatása ellenére az alperes nem terjesztett elő bizonyítási indítványt, ezzel szemben kifejezetten úgy nyilatkozott; a bíróság tájékoztatása (Pp. 3. § (3) bekezdése) ellenére nincs bizonyítási indítványa (15.G.40.055/2006/15. számú jegyzőkönyv 3. oldal), a bizonyítatlanság következményeit az alperesnek kell viselnie.

Az elszámolási tételekkel kapcsolatos fellebbezés annyiban alapos, hogy 2006. január 1. és augusztus 31. között 15 %-os ÁFA vonatkozott a szolgáltatási díjra (ezt a tényt a fellebbezési eljárás során a felperes maga is elismerte), ezért az első fokú

Ítéletben levezetett számítást alapul véve 759.644.850 forint az a szolgáltatási díj, amelyre a felperes a városi fogyasztás után jogosult. Mivel az első fokú eljárás tartama alatt az alperes 430.076.656 forintot már teljesített a felperesnek, ezért további 329.568.194 forint és kamatai megfizetésére köteles.

A felek elszámolását érintően a másodfokú bíróság nem osztotta a befizetési aránnyal kapcsolatos fellebbezési előadást, illetve a kistérségek által fizetett szennyvíztisztítási díj befizetési arányára vonatkozó fellebbezési érvelést sem. Az elsőfokú bíróság a döntését kellően megindokolta, eszerint 2006. január 1-jétől - 2008. április 30-a között az alperes 5.268.935 köbméter városi fogyasztással és 188.000.091 köbméter kis térségi települések fogyasztásával kapcsolatban számlázott. A városi fogyasztást érintően a befizetési arány 24 hónap átlagában 97,4 %. A 2008. január 1-je - 2008. április 30-a közötti időszakot a befizetési arányt tekintve azért nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, mert az alperes szeptember végén zárt töredékadatok szerint végezte el a kimutatást, amely nem tényyszerű. A kistérségi települések befizetésével kapcsolatban az elsőfokú bíróságnak hivatalos tudomása volt (Fejér Megyei Bíróság előtti 15.P.21.512/2007. számú per alapján, melyről a feleket tájékoztatta), hogy a településeken a közüzemi hálózatot üzemeltető gazdálkodó szervezet az alperesi számlákat befizette, a közületekre vonatkozó tarifa számlázása miatt túlfizetésük keletkezett. Az elsőfokú bíróság ezen peradatra tekintettel a kistérségi települések számára a kibocsátott számlákat teljes mértékben befizetettként számolta el. Mindezeket az alperes fellebbezésében értékelhető módon nem cáfolta, így a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság elszámolását - a fent írt kivétellel - elfogadta. Elfogadta továbbá az elsőfokú bíróság által egységesen alkalmazott 125 forint/köbméter „kerekített” díjat, mivel ezt a díjat az alperes csupán kifogásolta, nem jelölte meg, hogy ennek megváltoztatását mennyiben kéri, annak melyek a hitelt érdemlő bizonyítékai és miképpen alakul ehhez képest a felek közötti elszámolás.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla nem látott alapot az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az ítélet megváltoztatásával a szolgáltatási díj megfizetésére irányuló kereset elutasítására, az ítéletet részben változtatta meg a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint.

Az alperes a másodfokú eljárásban túlnyomó részben pervesztes lett, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a Fővárosi Ítéltábla a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alkalmazásával megállapított, az általános forgalmi adót is tartalmazó ügyvédi munkadíjat foglalja magában.

Budapest, 2009. július 7.

. Bánki Horváth Mária s. k.,

a tanács elnöke

. Rédei Anna s. k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.,
bíró